

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/899/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714212102
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubinyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3714212102.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho, sudkyne JUDr. Gabriely Janákovcej a sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci žalobcu: C. D. S., s.r.o., so sídlom Z. 5, I., právne zastúpený Tomáš Kušnir, s.r.o., so sídlom Pejštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému B. K. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, P. X. , o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26.5.2015, č. k. 3C/66/2015-56, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie, pretože nemal za preukázané, že pred postúpením žalovanej pohľadávky zo strany banky na žalobcu bol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to písomná výzva banky voči žalovanému, ktorý bol v omeškaní. Takúto výzvu považoval súd prvej inštancie za osobitnú zákonnú podmienku prípustnosti postúpenia pohľadávky banky a jej nesplnenie za rozpor postúpenia pohľadávky so zákonom s dôsledkom neplatnosti podľa § 39 OZ. Žalobcom predloženú výzvu banky adresovanú žalovanému nepovažoval za dostatočnú, pretože nebolo preukázané aj jej skutočné zaslanie žalovanému. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, resp. rozsudok zmeniť a návrhu vyhovieť. Uviedol, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou postupníka, pretože jeho účelom je výlučne úprava výnimiek z bankového tajomstva a neupravuje podmienky platnosti postúpenia. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť postúpenia ako právneho úkonu. Popri uvedenom argumente žalobca poukázal aj na výzvu zo dňa 27.05.2009, ktorou bol žalovaný zo strany banky vyzvaný na plnenie ako aj na skutočnosť, že v prípade omeškania trvajúceho viac ako rok, čo bol aj posudzovaný prípad, by ani nezaslanie výzvy neznamenal porušenie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom

6. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

7. Neplatnosť zmluvy o postúpení žalovanej pohľadávky súd prvého stupňa správne dovodil z citovaného ustanovenia OZ. Bez ohľadu na to, či je cieľom ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách iba ochrana bankového tajomstva, alebo je jeho účel aj iný, stanoví toto ustanovenie zákonné podmienky, za ktorých je postúpenie bankovej pohľadávky prípustné. Formulácia „Ak je..... .....môže banka postúpiť aj bez súhlasu klienta“ umožňuje pri výklade a contrario jednoznačný záver, že ak podmienky hypotézy tejto normy splnené nie sú, banka pohľadávku postúpiť nemôže. Ak tak urobí, postúpenie odporuje zákonu, s čím je spojená všeobecná sankcia neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 39 OZ.

8. Nie je správny názor žalobcu, že výzva banky nie je potrebná, pokiaľ omeškanie klienta presiahol jeden rok. Druhá veta citovaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách stanoví, že toto právo (postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta) banka nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Z uvedenej dikcie je zrejmé, že následkom viac ako rok trvajúceho omeškania klienta je iba prípustnosť postúpenia aj v prípade, že klient uhradí celý omeškaný dlh. Nevyplyva z nej však to, že by pri viac ako rok trvajúcom omeškaní nebola ako podmienka postúpenia potrebná výzva banky.

9. Vzhľadom na uvedené právne posúdenie bola preto výzva banky podmienkou platného postúpenia pohľadávky voči klientovi, a keďže žalobca nepreukázal výzvu banky ani len existenciou takejto listiny (čo by mal byť dostatočný dôkaz), bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené ako vecne správne.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto neprichádza do úvahy ani nárok na náhradu trov žalovaného.

11. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).